

faringer, som findes, at indsamle oplysninger om, hvordan udviklingen er på det personale-mæssige og økonomiske område, og forsøge at sikre, at dialogen med amter og kommuner bliver gjort endnu bedre, samt at der bliver skabt et overblik over, hvilke offentligt finansierede behandlingsforsøg og -projekter, som amter og kommuner og private organisationer har arbejdet med inden for de sidste 3 år. Ligeledes beder vi om, at der bliver sat fokus på de unge stofmisbrugere.

Det er et godt skridt. Og det er godt, at det også ser ud til, at vi får en fuldstændig enig vedtagelse på området. Og så må vi håbe, at vi så virkelig også med det her får et yderligere overblik over området.

Alt, hvad vi kan få, som skaffer yderligere lys på området, er selvfølgelig et skridt i den rigtige retning. Men vi skal nok også være os bevidste om, at man nok ikke kan få det samlede overblik, og man nok heller aldrig nogen sinde kan – det tror jeg heller ikke at der er nogen der har antydnet i dag – komme i en situation, hvor man kan sige, at denne løsning og denne behandlingsform er den, der virker på alle. Vi ved fra de erfaringer, som vi dog har, at sådan er situationen ikke.

Men forhåbentlig kan man bruge de erfaringer, de ting, som man får samlet ind, til at blive inspireret på kryds og på tværs ude i de grupper, ude blandt de personer, som faktisk står for det arbejde, som forhåbentlig skal krones med succes i langt højere grad, end det har gjort hidtil.

Tove Videbæk (KRF):

Tak til hr. Tom Behnke for at have taget initiativet til denne forespørgselsdebat.

Narkomaner, og dem er der ca. 15.000 af i Danmark, er de medmennesker, som er blandt de svageste og mest udsatte i vort samfund. Og det skyldes, at de har fået et stof i kroppen, som har overtaget styret af deres liv. Deres egen fri vilje har ikke mere ret meget at skulle have sagt. Men rigtig mange narkomaner ønsker at komme ud af denne stofafhængighed og komme i behandling. Og behandling ved vi jo består både af afgiftning, selve behandlingen og så noget efterværn eller resocialisering.

I Danmark svigter vi på behandlings- og især på resocialiseringsområdet. Mange narkomaner bliver afgiftet og så sendt tilbage til det miljø, de kom fra, og så begynder hele misbruget forfra. Altså den lige vej tilbage til misbruget.

Ja, hvad havde man egentlig ventet? Afgiftning eller afvænnning er jo kun det første skridt. Her fjerner man giften, så man kan komme i gang med det egentlige arbejde, nemlig behandlingen og derefter resocialiseringen. Men hvis man gang på gang sender narkomaner hjem efter afgiftning og kalder det behandling, så er det da ikke så underligt, hvis narkomaner opgiver ævred og mener, at de har forsøgt og forsøgt, men at det ikke hjælper.

Succesraten er da også uhyggelig lav for denne slags, som jeg vil kalde ikkebehandling, mens succesraten er langt bedre, hvis narkomaner har været i behandling minimum et års tid.

Vi ved alle, at der p.t. i Danmark findes så mange eksnarkomaner som aldrig før. Der findes velfungerende anonyme eksnarkomanegrupper, som mødes og er netværk for hinanden. Så en del af behandlingsstederne har altså virkelig succes.

Opgaven lyder så på, hvilke steder er det så, der har succes? Hvilke metoder er det, man bruger dér? Og det er helt klart, at opgaven må være at få flere af den slags steder, som bruger metoder, der giver succes; det vil sige, som hjælper narkomanerne ud af misbruget, gør dem stoffri og hjælper dem tilbage til et værdigt liv med familie, job, uddannelse, bolig osv.

Den opgave er sådan set blevet formuleret i det fælles forslag til vedtagelse, som er knyttet til F 50. Første punkt i forslaget drejer sig bl.a. om forebyggelse. Der er behov for at få styrket forebyggelsen. Det kan bl.a. gøres via netværksgrupper, SSP, oplysning, besøg i skoler og klubber af tidligere narkomaner.

Det kan også gøres, ved at vi i opvæksten giver vores børn og unge den ballast og de værdier, som kan hjælpe dem til at stå imod og sige nej tak, når stofferne bliver tilbudt, og vi kan hjælpe dem til at få gode og sunde fritidsinteresser, som kan være med til at holde dem væk fra narkomiljøet og miljøer, som eksperimenterer med modestoffer.

Forebyggelse handler også om at udskyde børns og unges alkoholdebut, da undersøgelser viser, at jo tidligere børn og unge begynder at indtage alkohol, jo større risiko er der for, at de bliver misbrugere af andre og hårdere stoffer.

Et andet punkt, der skal tages fat på ifølge forslaget til vedtagelse, er, at Narkofølgegruppen skal opsamle og viderebringe erfaringer om, hvilke behandlingsmetoder der findes, og hvilke der virker bedst. I denne forbindelse skal det siges, at det er vigtigt med en bred vifte af forskel-